

ΔΗΜΟΣΙΟΨΑΛΛΗΛΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ (ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΜΕ ΣΤΟ ΙΚΑ)

Συνάδελφε-Συναδέλφισσα,

Στις 14/07/2014 πραγματοποιήθηκε «έκτακτη» ΓΣ με θέμα την αξιολόγηση. Η συνέλευση πραγματοποιήθηκε μόλις μια μέρα πριν την καταληκτική προθεσμία για τη συμπλήρωση των εντύπων αξιολόγησης. Η απαράδεκτη καθυστέρηση στη σύγκληση της ΓΣ και η μηδαμινή προετοιμασία της είναι ένα ακόμα επεισόδιο απαξίωσης και εκφυλισμού των συλλογικών διαδικασιών που βαρύνει τις ηγεσίες του Συλλόγου. Η εκφυλιστική τακτική αποδείχθηκε περίτρανα και από τον χαρακτήρα της Γ.Σ καθώς αυτή αναλώθηκε (μεθοδευμένα) σε νομικίστικες και άλλες δευτερεύουσες διαστάσεις του προβλήματος.

Υπάρχουν ασφαλώς κάποιες «προφανείς» διαστάσεις σχετικά με την αξιολόγηση. Πρώτα απ' όλα, η αξιολόγηση ως εργαλείο διευκόλυνσης των απολύσεων, ως μέσο διαμόρφωσης μιας μόνιμης δεξαμενής διαθεσιμότητας-κινητικότητας-απολύσεων. Μία άλλη προφανής διάσταση του νέου συστήματος αξιολόγησης είναι η ανθρωποφαγία, ο κανιβαλικός ανταγωνισμός, η επιβράβευση του χαφιεδισμού, η άγρια εντατικοποίηση. Μια τρίτη προφανής διάσταση είναι η σύνδεση μισθού-απόδοσης που θα καταλήξει σε νέες μειώσεις μέσω ενός διαφορικού συστήματος ατομικών μισθών.

Πέρα όμως από τις προφανείς αυτές διαστάσεις υπάρχει μία στόχευση βαθύτερη, με μακροχρόνιες βλέψεις, **μια στόχευση που απορρέει από τον ίδιο τον ταξικό χαρακτήρα ενός κράτους και ενός «δημοσίου» που είναι όργανα εξουσίας στα χέρια του κεφαλαίου.** Και αυτή είναι η διαμόρφωση ενός ευέλικτου, επιτελικού, πιο αυταρχικού αστικού κράτους, προσαρμοσμένου στις σύγχρονες ανάγκες του κεφαλαίου και των επιχειρηματικών ομίλων, ενός «δημοσίου» που θα λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Στο πλαίσιο αυτό χρειάζεται μια κρατική υπαλληλία πειθήνια και ευέλικτη, σκυμμένη και τρομοκρατημένη, πρόθυμη να εκτελέσει και να υπηρετήσει τις αντιλαϊκές πολιτικές, χωρίς υστερήσεις και αγκυλώσεις, χωρίς περιθώρια αντίστασης και παρεμπόδισης. Γι αυτό το νέο σύστημα αξιολόγησης δεν είναι παρά ο εκσυγχρονισμός του πιστοποιητικού κοινωνικών φρονημάτων, μία βίαιη αντιδραστική μεταρρύθμιση που επιβάλλεται από την αδυσώπητη ανάγκη ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου και των μονοπωλιακών του ομίλων.

Η βαθύτερη αυτή στόχευση θα μπορούσε κάλλιστα να υπηρετηθεί και από ένα άλλο «εναλλακτικό», «δημοκρατικό», «μη προσχηματικό» σύστημα αξιολόγησης χωρίς υποχρεωτικές ποσοστώσεις και κατηγοριοποιήσεις, ένα σύστημα που θα είχε τα εχέγγρα της «αξιοκρατίας» και της «αμεροληψίας», όπως άλλωστε συμβαίνει σε όλες τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες της ΕΕ έχουν-δεν έχουν μνημόνια ή δημοσιονομικές δεσμεύσεις για άμεσες απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων. Μήπως η υπονόμηση της μόνιμης σταθερής δουλειάς με συγκροτημένα δικαιώματα δεν είναι βασική κατεύθυνση της ΕΕ και δεν υλοποιείται σε όλες τις χώρες-μέλη της ΕΕ με ή χωρίς μνημόνια, με ή χωρίς τρόικες;;

Δεν είναι τυχαίο που τόσο οι πλειοψηφίες στην ΑΔΕΔΥ όσο και οι πλειοψηφίες σε Σύλλογο και Ομοσπονδία υπερασπίζονται φανατικά την εκδοχή μιας «καλής», «αντικειμενικής» ή «αξιοκρατικής» αξιολόγησης. Για άλλη μια φορά συσκοτίζουν τον πραγματικό αντίπαλο, αποπροσανατολίζουν τους εργαζόμενους υπηρετώντας μια γραμμή ήττας και συμβιβασμού. Θέλουν οι εργαζόμενοι να σηκώνουν τις ξένες σημαίες της

«ανταγωνιστικότητας της εθνικής οικονομίας», της «παραγωγικής ανασυγκρότησης» όπως λέει ο ΣΥΡΙΖΑ από την άλλη, δηλαδή τις σημαίες της εκμετάλλευσής τους και της υποταγής τους στο κεφάλαιο.

Για ένα συνδικαλιστικό κίνημα που σέβεται στοιχειωδώς τον εαυτό του θα έπρεπε να είναι κόκκινη γραμμή το: δεν υπάρχει καλή και κακή αξιολόγηση! Καμιά δουλειά δεν έχουν οι εργαζόμενοι, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, να υποδεικνύουν στα αφεντικά τους δήθεν καλύτερους και δήθεν αποτελεσματικότερους τρόπους αξιολόγησής τους. Αυτήν την κατάπτυστη γραμμή την υπηρετούν πιστά και διαχρονικά οι δυνάμεις του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού, οι δυνάμεις της εργατικής αριστοκρατίας που κάθονται στο σβέρκο των εργαζομένων παρέα με τα αφεντικά και το κράτος τους.

Ένα μεγάλο μέρος της ΓΣ αναλώθηκε επίσης στο αν η «απεργία»-αποχή που κήρυξε η ΑΔΕΔΥ διαφυλάσσει τους εργαζόμενους από ενδεχόμενες συνέπειες-κυρώσεις. Οι εργατοπατέρες της ΑΔΕΔΥ, του Συλλόγου και της ΠΟΣΕ διαβεβαίωσαν λοιπόν τους εργαζόμενους ότι όσο η «απεργία» συνεχίζεται νόμιμα δεν διατρέχουν κανέναν κίνδυνο. Διαφήμισαν μάλιστα αυτήν την παρωδία απεργίας ως εναλλακτική μορφή απεργιακής κινητοποίησης «χωρίς οικονομικό κόστος». Να τι λένε στους εργαζόμενους: μπορείτε να απέχετε από την αξιολόγηση χωρίς τον φόβο υπηρεσιακών κυρώσεων, μπορείτε να απεργείτε χωρίς καν να χάνετε το μεροκάματο. Δηλαδή... «απειθαρχία και ανυπακοή» εκ του ασφαλούς, χωρίς σύγκρουση, χωρίς διακινδύνευση, αβρόχοις ποσί.

Λες και δεν υπάρχει ήδη αρκετή πείρα από την εφαρμογή του δόγματος «νόμος και τάξη», από τη βιομηχανία των επιστρατεύσεων και των δικαστικών απαγορεύσεων. Αντ' αυτού οι πλειοψηφίες της ΑΔΕΔΥ θριαμβολογούν για την απόφαση του πρωτοδικείου που έκρινε την απεργία-αποχή παράνομη για τυπικούς λόγους καλλιεργώντας κλίμα εφησυχασμού και αυταπάτες σχετικά με τον ρόλο της αστικής δικαιοσύνης. **Αγώνας όμως με ψευτολεονταρισμούς και νομικίστικα τερτίπια δε γίνεται.** Χωρίς μαζικές συσπειρώσεις, γνήσιες συλλογικές διαδικασίες, χωρίς κοινωνικές συμμαχίες με ισχυρή ταξική γραμμή πάλης με το κεφάλαιο και το κράτος, θα ανακυκλώνουμε τις αυταπάτες, τη μιζέρια και τη μοιρολατρία, θα περνάει η ιστορία από πάνω μας και ο τύμβος των απωλειών θα ογκώνεται ψηλότερος.

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ επιμένουμε: ανυπακοή και απειθαρχία με όρους μαζικού κινήματος, καθολική αποχή από κάθε διαδικασία αξιολόγησης ανεξάρτητα από την «απεργία»-αποχή της ΑΔΕΔΥ και τη δικαστική της τύχη. Απέναντι στον εντεινόμενο αυταρχισμό της κυβέρνησης και τις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις στο Δημόσιο, οι δημόσιοι υπάλληλοι πρέπει να αντιτάξουν το δικό τους όπλο, το δικό τους ενιαίο μέτωπο πάλης. Μαζί με τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα και όλα τα λαϊκά στρώματα να ορθώσουν ένα τείχος λαϊκής αντίστασης όχι μόνο ενάντια στην αξιολόγηση και τις απολύσεις, αλλά στο σύνολο των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων στο δημόσιο, στο σύνολο της αντιλαϊκής πολιτικής απαιτώντας εδώ και τώρα να ικανοποιηθούν οι ανάγκες τους, να δοθούν λύσεις στα λαϊκά προβλήματα.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ Δ.Ε
17/7/2014